

Arrest

nr. 172 781 van 2 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CILINGIR, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Lagos en behorende tot de Edo etnie. U werd op 21 juni 1991 geboren in Lagos, waar u steeds woonde tot aan uw vertrek uit Nigeria. In 2014 verbleef u samen met uw moeder 4 maanden in Edo State, bij uw grootmoeder langs moederskant. In december 2014 gingen uw ouders en jongere broer uw grootmoeder opnieuw opzoeken, maar u wilde bij uw oom Peter blijven, de oudere broer van uw vader. Uw ouders zouden Nieuwjaar in Lagos doorbrengen, maar toen u enkele dagen na Nieuwjaar aan uw oom vroeg waar uw ouders waren, vertelde hij u dat ze op 1 januari 2015 overleden waren. Ongeveer twee weken na hun overlijden misbruikte uw oom u voor het eerst. Hij misbruikte u in totaal vier keer en dwong u een abortus te

ondergaan. In februari 2015 vroeg u een man die u in een café ontmoette om hulp. U zei hem dat u naar Europa wilde. Hij vroeg u om geld en u kon hem 60000 naira geven die u uit het huis van uw oom ontvreemde. De man regelde een paspoort en visum voor u en op 28 februari 2015 vertrok u uit Nigeria. U reisde per vliegtuig naar Frankrijk en de dag na uw aankomst reisde u verder naar Spanje. U bleef in Spanje tot 13 juni 2016. Een vriend had u gevraagd naar België te komen, maar eens aangekomen kon u deze vriend niet meer bereiken. U kwam op 14 juni 2016 in België aan en vroeg op 28 juni 2016 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt Nigeria ontvlucht te zijn omdat uw oom u sinds twee weken na het overlijden van uw ouders misbruikte en mishandelde (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12). Omdat hij u met de dood bedreigde zocht u hulp om naar Europa te reizen (CGVS p. 12, 15).

Vooreerst dient vastgesteld dat u laattijdig uw asielaanvraag indiende.

Eens in Europa deed u geen enkele poging om uw verblijf te regulariseren. U verbleef immers al ruim een jaar illegaal in Spanje toen u in juni 2016 vanuit Spanje naar België reisde. Ook wanneer u in België aankomt op 14 juni 2016 besluit u pas asiel aan te vragen op 28 juni 2016, nadat u op 27 juni 2016 zonder identiteitsdocumenten werd tegengehouden en overgebracht naar een gesloten centrum (zie stukken in het administratief dossier). Deze vaststellingen zijn weinig verenigbaar met uw bewering Nigeria verlaten te hebben omdat u misbruikt werd door uw oom die dreigde u te vermoorden (CGVS p. 11, 15). Het feit dat u pas **ruim een jaar na uw beweerde problemen in Nigeria asiel aanvraag in België**, is een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en **tast de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan**. Gevraagd waarom u in Spanje nooit asiel aanvraag stelt u dat u niemand had om u te tonen waar men asiel kan aanvragen. Gevraagd of u probeerde uit te zoeken hoe u asiel kon aanvragen stelt u dat u het wilde aanvragen, maar dat u uw paspoort verloor en dat u bang was dat men u zou arresteren (CGVS p. 10). Van een asielzoekster die beweert te vrezen voor haar leven in haar land van herkomst, kan nochtans verwacht worden dat zij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen haar verblijf te regulariseren. Tevens kan verwacht worden dat zij de nodige informatie hieromtrent inwint. Uw vergoelijking dat u uw paspoort verloor en bang was dat men u zou arresteren snijdt geen hout, daar u tevens verklaart dat u nadat u uw paspoort verloor op bepaald moment effectief gearresteerd werd en vervolgens weer vrijgelaten (CGVS p. 10). Bovendien zou u juist door een asielaanvraag uw illegaal verblijf kunnen regulariseren.

Verder kan opgemerkt worden dat u in eigen land nooit geprobeerd hebt bescherming te bekomen tegen uw oom of u aan de greep van uw oom te onttrekken door elders naartoe te verhuizen (CGVS p. 13 - 15).

Nochtans mag men verwachten dat wie internationale bescherming vraagt eerst in zijn land van herkomst alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput. Ter verklaring stelt u enkel dat de politie niet ingrijpt bij familiale problemen (CGVS p. 15), wat echter niet volstaat om het feit dat u zelfs niet probeerde bescherming in te roepen (CGVS p. 15) te vergoelijken. U verklaart aanvankelijk dat de enige persoon die u in vertrouwen neemt met betrekking tot de problemen met uw oom, de man is die u aanspreekt om u naar Europa te brengen (CGVS p. 12). Gevraagd waarom u de zus van uw moeder niet contacteerde stelt u dat u niet wist of zij u zou laten blijven, omdat haar man streng is (CGVS p. 14). Gevraagd of u haar dan nooit vertelde dat de situatie bij uw oom niet ideaal was, stelt u nu dat u het haar wel degelijk vertelde, waarop ze antwoordde dat haar man u niet zou toelaten bij hen te blijven (CGVS p. 14). Dit is strijdig met uw eerdere verklaring dat u enkel de man die u aan een paspoort en visum hielp in vertrouwen nam (CGVS p. 12) en ook met uw verklaring niet te weten of u bij uw zus kon verblijven, aangezien zij u klaarblijkelijk wel degelijk vertelde dat het niet kon (CGVS p. 14). Deze wisselende verklaringen komen weinig doorleefd over en doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geen goed.

Hoewel uw grootmoeder langs moederskant nog in leven is (CGVS p. 5), nam u na het overlijden van uw ouders - u was toen 23 1/2 jaar oud - geen contact op met haar en evenmin neemt u haar in vertrouwen nadat u problemen krijgt met uw oom (CGVS p. 13, 14). Dat u geen contact met haar opneemt, is eigenaardig gezien de situatie waarin u zich bevindt. Uw grootmoeder woont immers in Edo state (CGVS p. 5), terwijl uw oom in Lagos woont (CGVS p. 4, 5). Indien u bij uw grootmoeder zou gaan wonen bent u ver verwijderd van uw oom, maar heeft u toch nog iemand die u kent en kan u via haar een netwerk uitbouwen in Edo state. Gevraagd waarom u uw grootmoeder niet contacteerde na het overlijden van uw ouders stelt u aanvankelijk dat u geen telefoon gebruikte en dat u wel contact probeerde op te nemen, maar dat u niemand had die u met haar in contact kon brengen (CGVS p. 13, 14). Er kan echter niet worden aangenomen dat u in Nigeria niet in de mogelijkheid was uw

grootmoeder te contacteren, maar dat u vanuit Europa wel in de mogelijkheid was haar contactgegevens te verkrijgen (CGVS p. 14). Opnieuw gevraagd waarom u uw grootmoeder niet contacteerde in verband met de problemen die u had met uw oom, stelt u nu dat ze niet voor u kan zorgen omdat ze erg oud is en niet goed hoort of ziet (CGVS p. 14). Nochtans bent u een volwassen vrouw, die klaarblijkelijk ondernemend genoeg is om een man van wie ze de naam zelfs niet kent (CGVS p. 8) aan te spreken met de vraag haar naar Europa te brengen (CGVS p. 12) en die ook de middelen vindt om hem hiervoor te betalen (CGVS p. 9). Men kan dus ook aannemen dat u ondernemend genoeg bent om eerst in Nigeria al uw mogelijkheden te onderzoeken, vooraleer een reis naar Europa te ondernemen. Hiervoor is het voldoende dat u in Edo state familie hebt. U bent immers van de Edo etnie en bovendien spreekt u Edo, de taal van uw moeder (CGVS p. 3, 4). Dat uw grootmoeder niet in staat is u financieel te onderhouden hoeft u er niet van te weerhouden gebruik te maken van haar netwerk om in Edo state een bestaan op te bouwen. Dat u naliel dit zelfs maar te proberen roept verdere twijfels op bij de noodzaak van een reis naar Europa om aan uw oom te ontkomen.

Met betrekking tot de timing van uw visumaanvraag en uw asielrelaas kunnen verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Zo blijkt dat u opzettelijk **trachtte de Belgische asieldiensten te misleiden**, door het afleggen van manifest leugenachtige verklaringen met betrekking tot de data waarop u een visum voor Europa aanvroeg. U stelt immers tijdens uw gehoor dat uw ouders op 1 januari 2015 overleden en dat u hierna problemen kreeg met uw oom (CGVS p. 11, 13). Omwille van deze problemen sprak u een man aan in een café in de straat waar uw oom woonde en u vroeg hem u te helpen naar Europa te reizen (CGVS p. 8, 12). Volgens uw verklaringen verliet u Nigeria omwille van de problemen na het overlijden van uw ouders en plande u voordien nooit het land te verlaten (CGVS p. 9, 11). Uit uw visumdossier blijkt echter dat uw visum reeds werd aangevraagd op 10 december 2014, ruim voor het overlijden van uw ouders op 1 januari 2015 (zie stukken in het administratief dossier). Geconfronteerd met deze vaststelling herhaalt u slechts dat de man u hielp om het visum aan te vragen, dat hij het u gaf op 28 februari (2015) en dat u op 1 maart (2015) vertrok uit Nigeria (CGVS p. 16). Wanneer wordt opgemerkt dat dit niet verklaart waarom uw visum al in 2014 werd afgeleverd, wat wil zeggen dat het al werd aangevraagd nog voor uw ouders stierven, antwoordt u slechts ontkennend (CGVS p. 16). Uw loutere ontkenning van deze vaststellingen verandert echter niets aan de vaststelling op zich. Dat uw visum reeds werd aangevraagd nog voor uw ouders zouden overleden zijn, laat toe reeds bij voorbaat vraagtekens te plaatsen bij de problemen die op het overlijden van uw ouders zouden gevolgd zijn en die volgens uw verklaringen de aanleiding waren voor het aanvragen van het visum en voor het verlaten van Nigeria.

Ook met betrekking tot de timing van uw asielrelaas op zich, los van uw visumaanvraag, legt u wisselende verklaringen af.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u bij uw ouders woonde tot aan hun overlijden en dat u nadien bij uw oom woonde (CGVS p. 5). Gevraagd hoe lang u bij uw oom woonde, antwoordt u dat u bij hem woonde nadat uw ouders overleden (dus sinds 1 januari 2015) (CGVS p. 4, 5). Gevraagd hoe lang u dan bij hem woonde na 1 januari 2015, stelt u dat u ongeveer zes maanden bij hem woonde (CGVS p. 5). U bevestigt bovendien dat u tot juni of juli 2015 bij uw oom woonde, maar u kan de exacte maand niet meer noemen (CGVS p. 6). Dit komt min of meer overeen met de verklaringen die u aanvankelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde (zie administratief dossier: punt 3.5 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 4/7/2016 en zie punt 10 en punt 37 van de "verklaring DVZ" in het administratief dossier). Reeds tijdens uw gehoor voor DVZ verklaarde u echter, na geconfronteerd te zijn met uw visumdossier, dat u in werkelijkheid Nigeria op 28 februari 2015 verliet en op 1 maart 2015 in Frankrijk aankwam (zie punt 37 van de "verklaring DVZ" in het administratief dossier).

Gevraagd wanneer u uit Nigeria vertrok antwoordt u aanvankelijk dat u in maart 2015 uit Nigeria vertrok (CGVS p. 8). U stelt dat u in februari 2015 hulp vroeg aan een man van wie u de naam niet kent (CGVS p. 8, 9). U ontmoette hem in een café en vroeg hem u te helpen naar Europa te reizen (CGVS p. 8, 12). In februari 2015 vroeg u hem om hulp, in maart 2015 werden uw paspoort en visum geregeld (CGVS p. 10, 11). Zoals hierboven werd opgemerkt zijn deze verklaringen niet verenigbaar met de vaststelling dat uw visum al in december 2014 werd afgeleverd. Evenmin zijn ze verenigbaar met uw verklaring na 1 januari 2015 zes maanden bij uw oom gewoond te hebben (CGVS p. 4, 5), of met uw latere verklaringen dat u op 28 februari (2015) het paspoort en visum kreeg en dat u op 1 maart 2015 uit Nigeria vertrok. Wanneer u verder in het gehoor gevraagd wordt om uw asielmotieven meer in detail toe te lichten, stelt u nu – in strijd met uw eerdere verklaringen – dat u al bij uw oom woonde voor het overlijden van uw ouders, sinds begin december 2014 (CGVS p. 11). Uw ouders besloten immers met uw jongere broer op bezoek te gaan bij uw grootmoeder, maar u koos ervoor bij uw oom te blijven, met wie u het goed kon vinden (CGVS p. 11). U herhaalt dat u zes maanden bij uw oom bleef (CGVS p. 11), hoewel dit,

zelfs indien u al sinds december 2014 bij hem verbleef, nog steeds in strijd is met een vertrek uit Nigeria in maart 2015 (CGVS p. 8) en zeker met een vertrek op 1 maart 2015 (CGVS p. 16).

Bovenstaande manifest incoherente verklaringen doen verdere vragen rijzen bij uw bewering problemen gehad te hebben met uw oom, bij wie u (al dan niet) zes maanden verbleef (voor of na) het overlijden van uw ouders.

Wat betreft uw verblijf bij uw oom, waar de beweerde vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Nigeria, kan bovendien het volgende opgemerkt worden.

Uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf bij uw oom komen weinig doorleefd over. Om te beginnen zijn er de hierboven uitgebreid beschreven incoherenties met betrekking tot de start en duur van uw verblijf bij uw oom. Gevraagd wat u bij uw oom deed toen uw ouders nog leefden, hoe u uw dagen zou doorbrengen, stelt u kortweg dat u niets deed. Wanneer wordt opgemerkt dat u toch iets moet gedaan hebben, stelt u dat u films keek met zijn kinderen, met wie u goed overeen kwam (CGVS p. 13). Dit veranderde echter na de dood van uw ouders, aangezien zij u bleven vragen hoe het kon dat uw ouders dezelfde dag overleden, telkens jullie samen speelden (CGVS p. 13). U kunt niet verklaren waarom ze u deze vragen stelden en als u hen vroeg u niet langer aan het overlijden van uw ouders te herinneren, zouden ze u uitlachen. Gevraagd of u enig idee hebt waarom de kinderen van uw oom plots gemeen tegen u zijn na het overlijden van uw ouders, stelt u dit niet te weten (CGVS p. 13). De enige die nog vriendelijk tegen u was na het overlijden van uw ouders, was de vrouw van uw oom, zij behandelde u als haar eigen dochter en zei tegen haar man niet tegen u te roepen (CGVS p. 14). Ze verkocht voedsel op de markt (CGVS p. 6) en soms zou u met haar meegaan (CGVS p. 14). Desondanks kent u haar voornaam niet, noch kan u haar leeftijd schatten (CGVS p. 6). Nochtans zou men verwachten dat u de naam zou kennen van de enige persoon in huis die vriendelijk is tegen u na het overlijden van uw ouders, minstens dat u haar leeftijd zou kunnen schatten.

Omwille van het bovenstaande kunt u niet overtuigen van uw verblijf bij uw oom en dus evenmin van de vervolgingsfeiten die tijdens dit verblijf zouden hebben plaatsgevonden.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan het administratief dossier) duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u (die beweert heel uw leven in Lagos of Edo state te hebben verbleven (CGVS p. 4, 5)) van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die toelaten uw reisweg na te gaan. Zoals al werd opgemerkt legde u leugenachtige verklaringen af over het tijdstip waarop u een visum voor Europa verkreeg. Uw verklaringen over uw reisweg en over uw tijdstip van vertrek uit Nigeria en aankomst in Europa kunnen dan ook niet zonder meer voor waar worden aangenomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 juli 2016 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 A lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de positie van de vrouw in Nigeria. Zij verwijst naar een ambtsbericht van 8 oktober 2015 van de Nederlandse overheid, waaruit zou blijken: *“Sociale discriminatie van vrouwen op grond van godsdienst, traditie of etniciteit blijft wijdverbreid. Vrouwen bevinden zich in een ondergeschikte positie ten opzichte van hun echtgenoot en schoonfamilie. De productieve activiteiten van vrouwen worden doorgaans niet in economische zin beloond, waardoor vrouwen veelal in een afhankelijke positie verkeren ten opzichte van hun echtgenoot of andere mannelijke familieleden. Dit geldt zeker voor het overwegend islamitische Noord-Nigeria, waar het voor de meeste vrouwen niet is toegestaan buitenshuis te werken.”*. Volgens verzoeker is verkrachting *“nog steeds wijdverbreid”*, komt huiselijk geweld tegen vrouwen *“op grote schaal voor in Nigeria, zowel in de stad als op het platteland, onder alle etnische en religieuze groeperingen”* en grijpt de politie niet in bij huiselijk geweld: *“Op het platteland stelden rechtbanken en politie zich terughoudend op in zaken waarin de vrouwen hun echtgenoten beschuldigden van mishandeling. Er is ook informatie dat echtgenotes die mishandeling melden, vaak door de familie of de dader onder druk gezet worden om hun aanklacht in te trekken en terug te gaan naar hun echtgenoot.”*. Verzoeker besluit dat, zelfs indien zij de verkrachtingen zou melden bij de autoriteiten, ze *“zo goed als geen hulp (zou) krijgen van de autoriteiten”*.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en besluit: *“Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, geminstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Verzoekster verklaarde Nigeria te zijn ontvlucht omdat ze door haar oom werd misbruikt.

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster dat pas ruim een jaar na haar beweerde problemen in Nigeria asiel aanvraag in België, dit na een illegaal verblijf van een jaar in Spanje. Het feit dat verzoekster de kans had om in Spanje asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Eens aangekomen in België op 14 juni 2016 vroeg verzoekster vervolgens pas asiel aan op 28 juni 2016, nadat zij op 27 juni 2016 zonder identiteitsdocumenten werd tegengehouden en werd overgebracht naar een gesloten centrum. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeksters nalatige handelingen relativeren als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging en doen bovendien het vermoeden rijzen dat zij louter asiel vroeg om een gedwongen repatriëring te vermijden.

2.5. Verzoeksters geloofwaardigheid wordt voorts ondermijnd door de vaststelling dat zij verklaarde dat zij haar land ontvluchtte nadat zij problemen kreeg met haar oom in 2015 (gehoor, p. 11, 13), waarna zij een man in een café vroeg haar te helpen naar Europa te reizen (gehoor, p. 8, 12), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds een visum heeft aangevraagd op 10 december 2014. Verzoeksters stelling dat zij voordien nooit plande om het land te verlaten (gehoor, p. 9, 11) kan dan ook enkel als leugenachtig worden beschouwd.

2.6. Verder legde verzoekster incoherente en wijzigende verklaringen af omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Zo stelde zij enerzijds dat zij sinds het overlijden van haar ouders op 1 januari 2015 zes maanden bij haar oom verbleef (gehoor, p. 4-6), terwijl zij anderzijds aangaf dat zij in februari 2015 de man in het café aansprak (gehoor, p. 8-9) en in maart 2015 een visum en paspoort kreeg (gehoor, p. 10-11), en op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer beweerde dat zij op 28 februari 2015 Nigeria verliet en op 1 maart 2015 in Frankrijk aankwam (verklaring DVZ, punt 37). Op een ander moment verklaarde verzoekster nog dat zij al bij haar oom woonde vóór het overlijden van haar ouders, met name in december 2015, en dat zij zes maanden bij hem verbleef (gehoor, p. 11), wat evenmin verenigbaar is met haar beweringen in maart 2015 Nigeria te hebben verlaten.

2.7. Verzoeksters verklaringen over het verblijf bij haar oom zijn daarenboven dermate oppervlakkig en weinig doorleefd dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zo kon zij niet beschrijven hoe zij de dagen daar doorbracht (gehoor, p. 13) en kon zij de naam niet geven van de vrouw van haar oom, de enige die nochtans vriendelijk tegen haar was na het overlijden van haar ouders, die haar behandelde als haar eigen dochter (gehoor, p. 14) en met wie verzoekster soms naar de markt ging (gehoor, p. 6).

2.8. De citaten in het verzoekschrift uit een ambtsbericht van 8 oktober 2015 van de Nederlandse overheid - over discriminatie van vrouwen, verkrachting en huiselijk geweld - volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen, dan wijst de Raad erop dat internationale bescherming krachtens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat verzoekster echter heeft nagelaten. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij in Nigeria nooit geprobeerd heeft enige bescherming te bekomen (gehoor, p. 13-15). Het enkele citaat - zonder context - in het verzoekschrift dat "*Op het platteland stelden rechtbanken en politie zich terughoudend op in zaken waarin de vrouwen hun echtgenoten beschuldigden van mishandeling. Er is ook informatie dat echtgenotes die mishandeling melden, vaak door de familie of de dader onder druk gezet worden om hun aanklacht in te trekken en terug te gaan naar hun echtgenoot.*" toont niet aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

2.10. De Raad merkt tevens op dat verzoekster geen poging heeft ondernomen om zich aan de problemen met haar oom te onttrekken door zich elders in Nigeria te vestigen. De Raad wijst erop dat er, volgens artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een grootmoeder langs moederskant heeft die in Edo state woont (gehoor, p. 5), dat verzoekster een volwassen vrouw is, die klaarblijkelijk ondernemend genoeg is om een man van wie ze de naam zelfs niet kent (gehoor, p. 8) aan te spreken met de vraag haar naar Europa te brengen (gehoor, p. 12) en die ook de middelen vindt om hem hiervoor te betalen (gehoor, p. 9), dat zij van de Edo etnie is en dat zij ook Edo, de taal van haar moeder, spreekt (gehoor, p. 3, 4). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk waarom zij, om aan de voorgehouden problemen met haar oom te ontkomen, haar leven niet in een ander deel van Nigeria zou kunnen verder zetten.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in het zuiden van Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "*COI Focus: Nigeria: Veiligheidssituatie*" van 24 maart 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd deze regio tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangebracht.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een

onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK